

NIKOREN PUZZLEA

Kaixo! Ni Bost naiz. Seik eta nik gure lagunak arriskuan jarri genituenekoa kontatu nahi dizuet.

Nire lagunak eta ni puzzle bateko fitxak gara. Gutako bakoitza zenbaki bat da. Guri esker, umeez zenbakiak ikasten dituzte eta dibertitu egiten dira, eta niri hori ikaragarri gustatzen zait. Baina Nikok, etxeko semeak, gure puzzlea egiten zuen bakoitzean eta gutako bakoitza bere lekuan jartzen zuenean, niri itolarria sartzen zitzaidan. Nire lekua erdialdean dagoenez, ezin izaten nuen mugitu; batzuetan, airerik gabe geratzen nintzen.

Nire lagun Seiri eta niri ikaragarritzko gogoia sartu zitzaigun beste puzzle batzuk ezagutzeko eta etxeko jolasen gela ikusteko. Han ehunka jostailu daudela esan ziguten! Horregatik, ihes egiteko plan bat prestatu genuen.

Behin batean, gaua iristean, denak lo zeuden bitartean, ihes egin genuen. Lasterketetako auto batek esan zigun berak eramango gintuela. Azkenean, iritsi zen gauza berriak ezagutzeko unea!

Autoa ziztu bizian abiatu zen. Jolasen gela etxearen beheko solairuan zegoen; beraz, oso tarte arriskutsu bat igaro behar genuen: eskailerak!

—Heldu ongi! —esan zigun autoak—. Bagoaz!

Hori bai zela dibertigarria! Errusiar mendi batean genbiltzala ematen zuen!

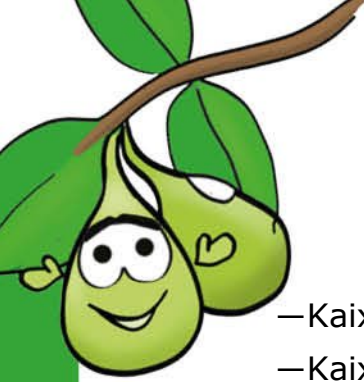
Jolasen gelara iritsi ginenean, gaua zenez, denak lo zeuden. Beraz, bazter batean jarri ginen, eguna argitzeko zain.

Eguzkia leihoetatik sartu zenean, esnatu egin nintzen. Ezin nuen ikusten ari nintzena sinetsi! Denetarik zegoen han: apalak jostailuz beteta, tren-zirkuituak lurrian, bizikletak, mozorroak... Txirrista bat ere bai!

Lehenik eta behin, txirristan behera jaitsi ginen! Mozorroen txokoan, kolore guztietako ileordeak probatzen ibili ginen. Eta, gero, ipuinen apalera joan ginen, abenturetako liburuak irakurtzera.

Leku hura zoragarria zen! Zoriontsu ginen.

Hainbat egun txoko guztiak arakatzan ibili ondoren, puzzleen apalera hurbildu ginen, han zeuden piezak agurtzera.

IPUINA

—Kaixo! Gu Bost eta Sei gara!— esan genien poz-pezik.

—Kaixo! Ezagutzen al dugu elkar? Zer puzzletakoak zarete?

—galdetu ziguten.

—Nikoren logelan dagoen puzzle batekoak. Ez gara gela honetakoak —esan nien.

—Leku berriak ezagutu nahi genituen, jostailu berriak —esan zuen Seik.

Orduan, puzzlerik zaharreneko pieza batek hau esan zigun:

—Baina ez al zarete konturatzen zer astakeria egin duzuen? Zuen lagunak puzzle osatugabeen poltsan egongo dira honezkero, zakarrontzira botatzeko prest!

—Zer poltsa da hori?— galdetu nuen nik.

—Puzzleren bati piezaren bat falta zaiola ikusten dutenean, bota egiten dute. Puzzlean zuek falta zaretela ikusten dutenean, bota egingo dituzte gainerako piezak. Zerbait egin behar duzue zuen lagunak salbatzeko!

Seik eta nik ezin genuen entzuten ari ginena sinetsi. Guk dibertitu besterik ez genuen egin nahi, eta, gure erruagatik, gure lagunak arriskuan zeuden. Konponbideetan pentsatzen hasi ginen.

—Badakit zer egin —esan nuen—. Saiatu behar dugu Nikok gu topa gaitzan; horrela, gure kaxara eramango gaitu. Onena izango da meriendatzeko orduan sukaldean azaltzea, meriendatu ondoren bere logelara igotzen delako, etxeko lanak egitera.

—Bi ordu besterik ez dira falta Niko ikastolatik itzultzeko. Azkar-azkar joan beharko duzue, bidean gelditu gabe; bestela, ez zarete garaiz iritsiko —esan ziguten. Orduan, ziztu bizian abiatu ginen.

Ordubete generaman oinez eta Sei lehertuta zegoen.

—Ezin dut gehiago, Bost; atsedean hartu behar dut.

—Ez daukagu astirik, Sei. Atsedean hartzeko gelditzen bagara, berandu iritsiko gara. Ez kezkatu; nik lagunduko dizut.

Sei bizkarren hartu, eta aurrera jarraitu genuen.

Azkenean, sukaldera iritsi ginen! Nikoren merienda mahai gainean zegoen. Haraino iristea besterik ez zitzaigun falta.

Mahai-zapiari gertatutakoaren berri eman genion eta berak, txintxo-txintxo, puntetako bat luzatu eta mahai gaineraino igotzen lagundu zigun.

IPUINA

Niko, ikastolatik itzultzean, ogitartekoa jaten hasi zen. Guri ez zigun kasurik ere egin. Halako batean, ikusi egin gintuen. Esku batean txokolate puska bat hartu zuen, beste eskuan gu hartu gintuen, eta logelara igo zen. Garaiz iritsiko ote ginen ala gure lagunak ordurako zakarrontzian egongo ziren?

Logelan sartu ginen. Puzzlea ez zegoen bere lekuan! Ez genuen lortu! Niko, orduan, eskaileretan behera joan zen, eta guk pentsatu genuen zakarrontzira bota behar gintuela, baina, bat-batean, poltsa bat ireki zuen eta handik gure lagunak atera zituen.

Puzzle osatugabeen poltsa famatua zen hura! Gure kaxan sartu gintuen. Sei eta ni pozez zorutzen geunden eta gure lagunak besarkatzen hasi ginen. Barkamena eskatu genien.

—Gure erruz, ia-ia zakarrontzian bukatu duzue. Talde bat osatzen dugu eta arduratsuak izan behar dugu, gure jokabideak kalte egin diezaiekeelako gainerakoei —esan nuen nik.

Egun hartatik aurrera, gure puzzlea egiten zuten bakoitzean, poz-
pozik jartzen ginen eta pieza bakar bat ere ez zen inoiz ihes egiten
saiatu ere egin.

